

Προσεχώς, θὰ γράψωμεν περὶ αὐτῆς. Ἐν τούτοις συνι-
στῶμεν εἰς τὴν ἐργολαβίαν νὰ σπεύσῃ ν' ἀναβιβάσῃ τὸ τα-
χύτερον ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸ νέον μελόδραμα «Elixir d' a-
moren», ὅπερ ὡς ἤκουσαμεν, προτοιμάζει, ὅπως ἀναπλη-
ρῶσῃ τὴν ἐκ τοῦ Ἀβιγολέττου ἀποτυχίαν.

Τενεκές.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

Λουίζα Μύλλερ.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ Ταβουλάρης ἀνήγγειλλεν
ὅτι ἐμελλε νὰ διδαχθῇ ἀπὸ Λουίζα Μίλλερ, δρᾶμα κωμικο-
τραγικὸν τοῦ εὐφραντάστου Σχίλλερ — «Δρᾶμα κωμικοτρα-
γικὸν ἐσκεπτόμεθα· τί νὰ συμβαίη ἄρά γε; Ἡμεῖς μίαν
Λουίζαν Μίλλερ γνωρίζομεν· τὴν τραγωδίαν Kabale und
Liebe τοῦ Σίλλερ, τὴν τραγικωτάτην ἐκείνην τραγωδίαν,
ἐν τῶν ἀριστοτεχνημάτων τοῦ ποιητοῦ. Τί παθὼν ὁ Τα-
βουλάρης τὴν ἀνήγγειλε κωμικοτραγικὸν δρᾶμα; Μὴ εἴ-
ναι ἄλλο τι;» Ὡς πρὸς τὸ κομητικὸν εὐφραντάστον ἐμει-
διάσαμεν· ἦτο περιττὸν, κ. Ταβουλάρη· ἀρκεῖ νὰ ἔγραφες
τοῦ Σίλλερ, οὔτε αὐτὸς, οὔτε τὸ κοινὸν εἶχεν ἀνάγκην τῆς
συστάσεώς σου, ἥτις μᾶς ὑπενθύμισε τοὺς λόγους ἐκείνου·
τοῦ φωνάζοντος πρὸ τῆς θύρας τῶν ἐμπορικῶν καταστημά-
των, ὅπου γίνεται διάλυσις «εὐθὺνὰ καὶ καλὰ ὑφάσματα,
κύριοι· πρώτη ποιότητος, κύριοι!»

«Ἡ Kabale und Liebe (Λουίζα Μίλλερ) τοῦ Σίλλερ, λέ-
γει κριτικὸς τις, εἶναι μεγαλοπρεπὴς παράστασις τοῦ και-
ροῦ καὶ τῆς καταστάσεως τῆς πατρίδος αὐτοῦ, καθ' ἣν ἐπο-
χὴν ἔγραψε. Παριστᾷ τὴν ἀπαρηγόρητον ἐποχὴν, καθ' ἣν
οἱ δυστυχεῖς πολῖται ὡς θύματα μετεχειρίζοντο· οἱ γέρον-
τες ἀφροῦντο τὰ τέκνα τῶν. Τὰ παιδιά ὀφρανιζόμενα
ἐκλαίον· ὁ νυμφίος ἐχωρίζετο διὰ τῆς βίας ἀπὸ τῆς νύμφης.
Οἱ ἄρχοντες ἐτέλουν ὄργια μὲ τὰς ἐρωμένας τῶν· ὑπουρ-
γοὶ τῶν ἐγένοντο οἱ δῆμιοι. Ἡ τάξις τῶν πολιτῶν κατε-
πιέζετο ὡς καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἱερώτερα τῆς οἰκογενείας. Εἰς
τοιαύτην ἀθλιότητα τῶν καιρῶν ὁ ποιητὴς ἠθέλησεν ἐν τοῖς
ἔργοις καὶ τοῖς παθήμασι τῶν προσώπων τοῦ δράματος νὰ
διεγείρῃ τὴν συναίσθησιν τῆς εὐγενείας τῆς ἀνθρωπίνης
φύσεως.»

Πλὴν τοῦ Σ. Ταβουλάρη, ὅστις σχετικῶς καλλίτερον τῶν
ἄλλων παρέστησε τὸν μέχρι κωμικοῦ δειλὸν ἀυλάρχην Κάλβ,
οἱ λοιποὶ δὲν ἤξευρον τί πρόσωπον ἐπαιζον. Ἐκ τῆς διδα-
σκαλίας τῆς τραγωδίας ἐδικαιώσαμεν τὴν ἀγγελίαν περὶ
κωμικοῦ δράματος. Ὁ τρόπος τῆς παραστάσεως ἀπ' ἀρ-
χῆς μέχρι τέλους καὶ εἰς αὐτὰ τὰ σπουδαιότερα σημεῖα ἦτο
κωμικὸς καὶ ἐκίνει τὸν γέλωτα. Τίς εἶδε ποτὲ εἰς τὸν ἄλ-
λον κόσμον νὰ ξεκαρδιζῶνται οἱ ἄκροαταὶ διδασκομένης
τῆς Λουίζας Μίλλερ; Εἰς τὰ Ὀλύμπια ὅμως τοῦτο συνέβη.

Ἐν ἐκ τῶν δύο λοιπὸν πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ἢ ὅτι
τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν εἶναι τὸ πάντων ἀμαθέστερον καὶ μω-
ρότερον, ἢ ὅτι πταίουσι οἱ ἠθοποιοί. Ἄλλ' οὐδὲν κοινὸν,
δοῦ μωρὸν καὶ ἂν ἦναι, εἶναι δυνατὸν νὰ γελᾷ εἰς τὸ
τραγικωτάτον τέλος τῆς Λουίζας καὶ τοῦ Φερδινάνδου. Τὸ
λάθος λοιπὸν ἔγκειται εἰς τοὺς ἠθοποιοὺς. Καὶ τῶνόντι
τόσον οἰκτρῶς παρενόησε τοὺς χαρακτῆρας τῆς τραγωδίας,
τόσον κωμικὴν χροιάν ἔδωκεν εἰς αὐτὸ, ὥστε πᾶν ἄλλο
αἰσθημα διήγειραν ἢ ἐκεῖνα ὅσα ἤθελε νὰ διεγείρῃ ὁ Σίλ-
λερ. Ἡ εὐγενὴς ἐκείνη, ἀθῶα καὶ ἀγγελικῶς καθαρὰ Λουί-
ζα, ἥτις πρέπει νὰ διερμηνεύσῃ τὴν ἀθωότητα ἧς πλήρη

τυναίσθησιν ἔχει, ἦτο νέα τις ὀρμητικὴ, παθητικὴ, τὸν
ἔρωτα αἰσθανομένη καὶ τὴν ἀθωότητα ὑπερασπιζομένη,
ὅπως ἤθελε κάμει τοῦτο καὶ ἡ κοινὴ Maitresse. Ἡ τοια-
λέττα τῆς εἰς ἐπίμετρον, ἢ καταφόρτωσις ἀργυρῶν καὶ χρυ-
τῶν ἐνωτίων καὶ ψελλίων καὶ κορδελλῶν, τὸ καρρὲ ἐκεῖνο,
τὸ διάπλατον ἀνοικτὸν τοῦ στήθους τῆς, πᾶν ἄλλο ἢ συμ-
πάθειαν ἀθωότητος ἐνέπνεον. Ὁ Φερδινάνδος, ὁ μεγαλόψυ-
χος νέος, ὁ καὶ τὸν πατέρα του θυσιάζων εἰς τὴν τιμὴν
τῆς νέας καὶ τὴν συναίσθησιν τῆς ἀξιοπρεπείας του, ἦτο
ἐπίσης νέος κοινός, ὀρμητικὸς, οὐδὲν μεγαλεῖον παριστῶν,
ἡμιλῶν μὲ τὸν αὐτὴν τρόπον πρὸς τὴν Λουίζαν καὶ πρὸς
τὴν Λαίδην, πρὸς τὴν περιστερὰν καὶ πρὸς τὴν πόρνην. Εἰς
τὴν Λαίδην οὔτε τὴν ἐξυπνάδα καὶ φρόνησιν, οὔτε τὴν
ὑπερηφάνειαν διεκρίνομεν. Τὸ δὲ δυστυχὲς αὐζυγικὸν ζευ-
γος Μίλλερ, ὧν ἡ οἰκιακὴ εὐδαιμονία ταρασσεται, πῶς πα-
ρεμῶρφωσαν! Παρέστησαν ἐκεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους δύο
καταγκιόζιδες γέροντες, οἵτινες ἀδιακόπως ἐκίνοῦν τὸν γέ-
λωτα. Ὡς τοὺς δυστυχεῖς! Ὡς τῆς δολοφονίας τοῦ Σίλλερ
καὶ τῆς παραμορφώσεως τῶν Τραγωδιῶν του!

Ἄλλὰ καὶ ἡ γλῶσσα τῶν ἠθοποιῶν καὶ τοῦ δράματος
ἦταν ἀνάλογα τῆς παραστάσεως. Φαντασθῆτε τρα-
γωδίαν τοῦ Σίλλερ κλασικὴν νὰ διπλόνωνται αἱ λέξεις
παρὰ τοῦ Ταβουλάρη καὶ Σας. Φαντασθῆτε ν' ἀκούετε προ-
πέταξα (ἀντὶ προσέταξα) οὗτος ἐξεδικεῖται, δίδουσά με, ἀ-
πηνυθῆσασα, κατασπαραγμένη, συνομιλικιωτῶν μου, πυραι-
ωδη πάθη, τρυβλίον ἀργυροῦν καὶ παπλώματα, καὶ ἄλλα
ἴμοια καὶ πολλὰ. Τέλος καὶ αὐτὴν τὴν καταστροφὴν τῆς
τραγωδίας κατέστρεψαν παραλιπόντες τὴν τελευταίαν ὀγ-
δόνην τῆς τελευταίας πράξεως σκηνήν. Αὐτοὶ εἶναι οἱ Ἑλ-
ληνες ἠθοποιοί· αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, περὶ ὧν οἱ δημοσιο-
γράφοι κριτικὸι τῆς Ἀλεξανδρείας ἔγραφον ὅτι παρέστησαν
καλλίτερον, τελειότερον, τὸν Ἀμλέτον παρὰ... ὁ Σαλβίνης!!

Ἄρθ. Θρανίου 455.

ΡΩΣΣΙΚΑ ΛΟΥΤΡΑ.

Lasciate ogni speranza voi ch' entrate.

Ἴδου ὁ πρόλογος ὃν θὰ προέταττον τῆς περιγραφῆς τοῦ
σπηλαίου Aldelberg καὶ ὅστις δὲν εἶναι ἀκατάλληλος
τιθέμενος καὶ ὡς ἐπικεφαλὴ τῶν *Ρωσσιῶν Λουτρῶν*.

Αἱ δύο αὐταὶ λέξεις αἱ τόσοσ πιστῶς συνδεδεμέναι ὅσον
οἱ δύο πρῶτοι ἄνθρωποι, ὑποκρύπτουσι καὶ τόσῃ ἀπιστίαν
ὅσῃν ὄλα τὰ ἀνδρόγυνα τῶν ἀπογόνων τῆς ἀνθρωπίνου ἐ-
κείνης δυνάδος.

Ρωσσιῶν Λουτρά! Πόσῃν ἀληθῶς αὔραν, πόσῃν δρόσον,
πόσῃν ψυχαγωγίαν περικλείει ἐν ἑαυτῇ ἡ λέξις *Λουτρά!*
ἵκκει ὅτι περικλείουσι ὄλην τὴν θάλασσαν, ὄλας τὰς λί-
μνας, ὄλους τοὺς ποταμοὺς, καὶ μέχρι τῶν τεχνητῶν λαρ-
νῶων εἰς ἃς περιελήφθη ἐσχάτως καὶ ἡ τοῦ Δαμασκηνοῦ.
Ἄλλὰ καὶ πόσῃν ἀποτροπίαν, πόσῃν κνοῦτον πόσῃν μηδε-
νισμὸν ἀποπνέει ἡ λέξις *ρωσσιῶν* νομίζεις ὅτι θὰ ἐκραγῇ
καὶ εὐτυχῶς ὅτι δὲν εἶσαι αὐτοκράτωρ, ἄλλως θὰ σὲ ἐτί-
ναζεν εἰς τὸν ἀέρα!..

Ἦμην μετὰ τινος συντρόφου, ὁ ὁποῖος κατὰ γράμμα ἐ-
παιξε τὸ πρόσωπον τοῦ Βιργιλίου, (ἐγὼ ἤμην ὁ Δάντης)
ἀφοῦ αὐτὸς ἐπλήρωσε τὴν εἴσοδον, τὸ λούσιμον καὶ τὰ πρῶ-